

Paragrafen her i Lovforslaget om Stenografer vilde være et Fremstridt, hvis den blev vedtagen. Jeg tror, at man vilde komme langt blot med Stenografernes Tilstedeværelse og Udførelse af deres Hverv saaledes, at man maatte ikke en Gang behøve at bestille en Defensor, der skulde overvære Forhøret. Jeg er vis paa, at en hel Del af de allerførste Ulemper i Behandlingen af de Tilstalte i alt Fald de verbale Forulempelser, vilde falde bort, naar vedkommende Dommer var paa det Nene med, at alle hans Overkrivelser af Uttringsfrødens Grændser blev meddelte af Stenograferne for vedkommende Domstol og for Overinstansen og maatte ogsaa for Publikum; det vilde nemlig være heldigt igjennem Blade eller periodiske Skrifter at levere Stenografernes Referat. Jeg kunde altsaa være mest tilbøjelig til at indskrænke Lovforslaget alene til Bestemmelsen om Stenografer, men det lader jo til, at dette er der Punkt, der støder paa den største Modstand hos den ærede Minister. Jeg haaber imidlertid, at Forslaget vil gaa til den Behandling og til et Udvalg, hvor der altsaa vil blive Anledning til nærmere at overveje, hvorvidt der er andre Veie at gaa end den, jeg har anset for mulige. Inden jeg slutter, vil jeg gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgrede (Hallier). Han er ikke berettiget til at sige, at de Anter, der fra Defensors Side i den meget omtalte Rintsag blev fremførte over Forhørsdommeren, under Reasumtionen viste sig at være aldeles ugrundede. Dette viser, at det ærede Medlem ikke har læst, som han skulde, de Forhør der for Tiden ligge hos ham. Samtlige Tilstalte have under Reasumtionsforhøret givet Defensor Ret, de fastholde bestemt at Defensors Anter er forveit, og det er ikke fremført Noget som helst derimod undtagen, hvad der er sagt af nogle afhængige Personer, navnlig vedkommende Politibetjent, hvem en stor Del af Undersøgelsen har været overdraget, i Stedet for at Dommeren selv skulde have foretaget den. Det ærede Medlem har altsaa været ganske ubereitiget til at fremkomme med disse Uttringer. Iøvrigt falder hans Bemærkning jo bort af sig selv, thi han sagde umiddelbart efter, at disse Anter vilde jo blive underkastede Høiesterets Prøvelse, og man vil da faae at se, hvad Høiesteret dommer om dem. Denne Udtalelse harmonerer jo aldeles ikke med det ærede Medlems tidligere Uttringer.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af et Spørgsmaal, som blev rettet

til mig af det ærede Medlem fra Præstø Amt (Veth). Jeg vil først bemærke, at det jo ikke har været min Tante, at disse Lovforslag, Retsreformlovsforslagene, skulde forelægges Thinget uden paamy at gjenmegeas og revideres. Det er Noget, som jeg ingenlunde bestrider, at der nu er hengaaet saa mange Aar, at det vilde være temmelig uforvarligt at forelægge dem for Thinget uden forud at have gjenmegeaet dem paamy. Om det derimod vilde være hensigtsmæssigt at foretage dette Efterhii gjenmegea en Kommission, om dette ikke vil trække Sagen altfor længe ud, er et andet Spørgsmaal, men det var netop denne Revision, denne fornyede Gjennemgaelse af Lovforslagene, jeg sigtede til, naar jeg udtalte, at det var et stort Apparat, der skulde sættes i Bevægelse, og at der vilde blive Spørgsmaal om bethdelig Tid og Betsøstning, naar Sagen skulde tages op igjen. Jeg vil dernæst sige, at jeg ikke forstod ganske, hvad det var, det ærede Medlem sigtede til, men jeg kan ikke erkjende, at der i alt Fald for Kriminalprocessens Vedkommende i Tydskland er foregaaet nogen principiel Forandring fra de Udfast, man havde for Die i Processommisjonen, og den Lov, der virkelig udkom. Foraa vidt som det blev fremhævet som noget særdeles Bigtigt og Karakteristisk, at den Dommer, der havde optaget Undersøgelsen, ikke maatte deltag i Paadømmelsen af Sagen, saa er det jo ogsaa Noget, som i Regelen vil blive Tilfaeldet efter Proceslovgivningskommissionens Forslag. Der var det jo i det væsentlige saaledes ordnet, at Undersøgelsen skulde blive hos Entektdommeren, Underdommeren, hvori mod den egentlige Paadømmelse af Sagen, den egentlige Domsprocedure og Paakjendelse af Sagen, vilde komme til kollegiale Retter, der bestode af ganske andre Personer. Om der kunde være et eller andet enkelt Tilfaelde, hvor det kunde være hensigtsmæssigt at fjerne Muligheden af, at den samme Dommer, som har ledet Undersøgelsen, kunde komme til at sidde i den dømmende Ret, skal jeg ikke i Dieblikket udtale mig om, men det lægger jeg i alt Fald ikke stor Vægt paa, og paa det Punkt vilde der næppe opstaa nogen Banke lighed af Betydning. Det Andet, som jeg antager, det ærede Medlem sigtede til, er jo et Spørgsmaal, der kun vedkommer Civilprocessen og ikke Kriminalprocessen. Jeg antager nemlig, at han sigtede til Ordningen af Appellvæsenet. Det er jo ganske vist, at man ved Lovens endelige Vedtagelse paa det Punkt gif en anden Veie end man var gaaet ved et af de foregaaende Lovudkast. Det er jo imidlertid det store Principspørgsmaal, som jeg for Resten ingenlunde kan anse for af-